

De com fer passat el futur del Memorial Democràtic

En la reunió que van mantenir el 18 de juliol del 2011 les entitats de memòria històrica, algunes de les quals formen part del Consell de Participació del Memorial Democràtic, davant la seva marginació i la manca d'activitat dels òrgans de govern d'aquesta institució, s'han fet algunes reflexions entorn de la situació actual del Memorial Democràtic.

Ara fa sis mesos, en una convocatòria d'urgència, els responsables de la Conselleria de Governació i Relacions Institucionals reunien els membres del Consell de Participació del Memorial Democràtic per informar del tancament de la seva seu a Via Laietana, 69 —espai de referència per desplegar les polítiques públiques de memòria—, amb l'argument dels riscos de seguretat del local. Tot i els avals tècnics presentats per al seu tancament, el fet no fou sinó l'inici d'un procés de paralització: a hores d'ara no existeixen els òrgans de govern del Memorial, atès que no s'han nomenat substituïts ni del seu director ni de gerència, i no han estat convocades ni la junta de govern ni el consell de participació, que resten, en aquests moments, en estat d'interinitat.

L'abast d'aquell informe tècnic d'ara fa sis mesos no ens deixa de sorprendre, amb una clara conclusió: el Memorial Democràtic amenaça *ruïna*. Tanmateix és difícil no creure que les que estan en risc de seguretat —en aquest cas, política— són les polítiques públiques de memòria, a les quals el Govern català està obligat pel mateix Estatut. Com s'ha d'entendre, si no, que a hores d'ara les associacions memorialístiques representades en el Consell de Participació del Memorial Democràtic no coneguem la seva màxima responsable política? Com interpretar que ens assabentem de totes les notícies referides al Memorial tan sols a través dels mitjans de comunicació? També únicament per la premsa ens hem assabentat dels projectes de reestructuració del Memorial i dels efectes del projecte de llei òmnibus sobre la institució.

Així doncs, ja coneixem el “mitjà” i l’“oportunitat” per dur a terme aquest acte d'impunitat, ja que es tracta d'una manca de responsabilitat davant la llei que obliga tothom. Temem, i per això cal fer-ho públic, que es vulgui encunyar la institució de la memòria democràtica del país com una banal i reduïda aproximació al passat, com un bonic *souvenir* turístic; fent bona la màxima coneguda —i patida al nostre país durant dècades— segons la qual “la millor política pública de la memòria és la manca de política pública de memòria”.

La memòria democràtica del país no està reclosa, no ho ha estat mai, dins les parets institucionals. El moviment memorialístic, juntament amb altres sectors de la ciutadania catalana, han suportat la jàssera per crear i sostenir el Memorial Democràtic, i hi serem presents mentre aquest no se'ns tanqui, però mai no deixarem d'actuar en la societat civil catalana, d'on les nostres associacions han sorgit i continuaran sorgint per defensar els valors de la llibertat, amb una clara línia divisòria entre la memòria democràtica i la dictadura.